

„Isus Hristos este acelaș ieri și azi și în veci!”
(Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ

octombrie 1976

Vă salut pe toți din inimă în scumpul Nume al Domnului nostru Isus Hristos cu cuvintele din 1Cronici28:20: *„Întărește-te, îmbărbătează-te și lucrează, nu te teme și nu te înspăimânta. Căci Domnul Dumnezeu, Dumnezeul meu, va fi cu tine. El nu te va lăsa, nici nu te va părăsi, până nu se va isprăvi toată lucrarea pentru slujba casei Domnului”*.

Când cineva a primit în mod direct de la Dumnezeu o însărcinare, acela va lucra cu toată inima. În asta constă, ca să vorbim deschis, toată taina Împărăției lui Dumnezeu, căci de la întemeierea lumii Dumnezeu își desăvârșise planul Său. Când timpul a venit și anumite lucruri trebuiau ca să se întâmple pe pământ, El le-a făcut de cunoscut slujitorilor Săi. Când David i-a dat mai departe fiului său însărcinarea sa, el putea spune că Domnul îi dăduse indicații clare despre ceea ce urma să facă. Citim în versetul 19: *„Toate acestea, a zis David, toate lucrările izvodului acestuia, mi le-a făcut de cunoscut Domnul însemnându-le în scris cu mâna Lui”*.

În acest timp noi avem nevoie de o înțelegere clară a Scripturii, a Celui care „a scris cu mâna Sa” și ne dă în mod direct lumină în legătură cu tot ce se referă la Împărăția lui Dumnezeu. Unele lucruri nu vin de la Dumnezeu și din această cauză aceste scrieri fac de cunoscut planurile oamenilor și nu voia lui Dumnezeu. Acela care vrea să cunoască planurile (gândurile) lui Dumnezeu trebuie să cerceteze Cartea lui Dumnezeu, să primească lumină și înțelepciune dumnezeiască și să respecte o slujbă venită de la Dumnezeu.

În Împărăția lui Dumnezeu nimeni nu poate face ce i se pare lui că este bine. Dacă este cineva slujitorul lui Dumnezeu, Domnul îi va da o însărcinare și îi va spune ce trebuie să facă. Din totdeauna Domnul a făcut de cunoscut slujitorilor Săi care erau planurile Sale. David a avut dorința să construiască un templu pentru Domnul. El a primit claritate prin Duhul lui Dumnezeu și i-a fost dată o imagine de ansamblu asupra construcției cu toate amănuntele. Nu era prezentarea lui David pentru Domnul, nici propriul plan, ci erau planurile divine scrise de mâna lui Dumnezeu. În timpul nostru, putem să ne referim la Sfânta Scriptură și să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea claritate cu privire la ceea ce trebuie făcut. Doar ceea ce este în voia lui Dumnezeu va putea rezista înaintea Lui.

Așa cum David putea să-i spună fiului său Solomon, cel care supraveghea lucrările: „Întărește-te, îmbărbătează-te și lucrează!”, la fel în acest timp putem fi și noi încurajați și să ne apropiem de lucrarea lui Dumnezeu cu deplină încredere că El o va desăvârși. Nu trebuie să ne temem, ci trebuie să înaintăm cu îndrăzneală. Motivul pentru care David era sigur de reușita acestei lucrări era, așa cum el spune că: *„Domnul Dumnezeu, Dumnezeul meu va fi cu tine”*. David dovedea că nu vorbea de „un dumnezeu”, ci accentuează spunând: „Dumnezeul meu”. El avea trăirile lui și legătura sa personală cu Dumnezeu, cel care-i vorbise prin Duhul Său în diferite feluri și care a fost cu el. Dacă Dumnezeu este Dumnezeul nostru, atunci El va fi pentru noi și Emanuel, Dumnezeu cu noi: *„El nu te va lăsa, nici nu te va părăsi până nu se va isprăvi toată lucrarea pentru slujba casei Domnului”*.

Pavel scrie în 1 Corinteni 3:10 *„După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter zidar înțelept, am pus temelii, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra”*. Nu este vorba de a zidi pe această temelie dumnezeiască după reguli omenești, ci noi trebuie să ne conformăm modului de a zidi dat de apostoli și de prooroci pentru zidirea Bisericii Dumnezeului celui viu. Toți apostolii și proorocii au lucrat exact după felul cum Dumnezeu le-a poruncit. Solomon a lucrat după cum David îi poruncise, pe baza celor arătate de Dumnezeu. Pavel continuă spunând că lucrarea

fiecăruia va fi încercată de foc. Dacă lucrarea noastră este lucrare omenească, în loc de a fi lucrarea lui Dumnezeu, focul va judeca, nelăsând nimic. *„Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde”* (2 Petru 3:10). Dacă vrem să rezistăm înaintea lui Dumnezeu cu faptele noastre, trebuie să fim siguri că sunt făcute conform Cuvântului Său. Domnul Isus a spus: *„Mâncarea Mea este să fac voia celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui”* (Ioan 4:34). Domnul însuși a început lucrarea Sa și tot El o va desăvârși.

Noi trebuie să recunoaștem felul lui Dumnezeu de a lucra în acest timp în mijlocul Bisericii și felul în care El o conduce la desăvârșire. Sunt făgăduințe care vorbesc despre ceea ce trebuie să se întâmple la sfârșit în Biserica Noului Testament. Am auzit adesea spunându-se că tot ceea ce s-a pierdut trebuia să fie restituit, că tot ce a fost stricat, să fie îndreptat, că toate gropile trebuiau netezite și că toate lucrurile trebuiau să fie readuse ca la început.

Domnul Isus, prin slujba Sa pe acest pământ s-a manifestat cu putere ca Fiul al lui Dumnezeu și noi de asemenea, trebuie să fim descoperiți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Este scris: *„De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu”*(Romani 8:19). Nu trebuie să rămânem mult timp copilași, ci să creștem degrabă până la statura de om mare în Hristos și să adunăm moștenirea noastră dumnezeiască. Pavel spune: *„Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot”* (Galateni 4:1).

În legătură cu eliberarea primită prin Isus Hristos, Pavel spune: *„...ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să câpătăm înfierea”* (Galateni 4:5). Nu este vorba doar ca să devenim copii ai lui Dumnezeu, ci în calitate de moștenitori ai lui Dumnezeu se cuvine să ne ocupăm poziția duhovnicească. Un moștenitor care este încă nevârstnic, poate să fie și milionar și totuși să nu poată dispune de nimic până nu ajunge la maturitate și să fie pus în totalitate în drepturi. Dacă avem această siguranță că Domnul Isus n-a putut spune decât

ceea ce gândea și El gândea într-adevăr ce spunea, rămâne atunci pentru Biserica Dumnezeului celui viu o sarcină importantă de împlinit. El a dat făgăduința: „*Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea...*” (Ioan 14:12).

Noi avem dreptul să credem ceea ce Domnul a spus, căci nu este făgăduința unui om, ci făgăduința Cuvântului lui Dumnezeu. În timpul Său, Domnul spunea pentru a dovedi slujba Sa: „*Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea*” (Ioan 14:11). Și chiar înaintea acestor cuvinte El le spunea ucenicilor: „*Dacă m-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut*”(vers.7). Filip i-a cerut Domnului să le arate pe Tatăl și Isus i-a răspuns: „*Cine m-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl*”. De aceea El le arăta lucrările care se împlineau prin El ca o dovadă a ceea ce El era. Numai cuvintele nu sunt de ajuns, trebuie ca faptele și lucrările dumnezeiești să se manifeste. Lecția noastră o găsim în Marcu 11:22: „*Isus a luat cuvântul, și le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun (nu este un predicator, nu este un evanghelist care spune asta, ci este Domnul slavei) că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut*”. Dacă dorim să înțelegem ceea ce Domnul a spus, trebuie să fim atenți la contextul în care este spus. Doar atunci pricepem întregul sens al cuvintelor Sale. În Sfintele Scripturi, voia lui Dumnezeu s-a făcut de cunoscut. Domnul a promis că ne va da puterea pentru a împlini ce El ne spune. Înainte ca noi să putem exprima în Numele Domnului ce se va întâmpla, trebuie să luăm mai întâi seama la povețele sale. La prima minune din Cana Galileii acest sfat a fost dat: „*Să faceți tot ce vă va spune*”. Astfel au loc minunile lui Dumnezeu. Trebuie să așteptăm până când Domnul ne spune ce trebuie să facem sau ce cuvânt trebuie să pronunțăm. Atunci se va împlini fără nici o îndoială.

Ucenicii L-au auzit pe Domnul spunând pomului care nu avea roade: „*În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine*” (Marcu 11:14).

Pentru El, cazul era rezolvat și putea să-și urmeze drumul spre Ierusalim. După cum știm, când a făcut ordine în Templu, El a spus aceste cuvinte: „*Oare nu este scris: „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate neamurile?” Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari*” (Marcu 11:17). A doua zi când au revenit, Petru a văzut pomul și a zis: „*Învățătorule, uite că smochinul, pe care l-ai blestemat, s-a uscat.*” (vers. 21). Acest cuvânt pe care Domnul l-a pronunțat atunci, acum noi vrem să-l privim cu atenție: „*Aveți credință în Dumnezeu*”. Este vorba, înainte de toate, de credința în Dumnezeu. Această credință nu este mărturisirea unei religii moarte sau a oricărei religii, ci este vorba de adevărata credință în Dumnezeul Scripturii, în felul în care El s-a făcut de cunoscut încă de la început ca cel Atotputernic. El este Creatorul care, prin Cuvântul Său Atotputernic, a chemat la existență toate lucrurile. El vrea să ne determine să spunem Cuvintele Sale sub călăuzirea Duhului Sfânt în Numele lui Isus Hristos, după cum El a hotărât ce se întâmplă.

Dacă citim cu atenție Vechiul și Noul Testament, vom recunoaște încă o dată pe același Dumnezeu Atotputernic care face mari lucrări. Oamenii care au avut o legătură directă cu Dumnezeu, nu predicau minunile în sine, dar ei le-au trăit. Ceea ce vedem în fața noastră este Dumnezeul cel viu, care a chemat întreg universul din neființă la existență, care a despărțit apele Mării Roșii, a făcut să țâșnească apă din stâncă și a hrănit poporul Israel timp de 40 de ani cu mană din cer. Numele Domnului este înălțat și puterea Sa este mare, arătată și confirmată pe deplin întregii creații.

Când Domnul Isus spune: „*Aveți credință în Dumnezeu*”, noi trebuie să luăm seama la tot ceea ce cuprinde acest cuvânt. Nu avem credință în noi înșine sau în forțele noastre, ci în Dumnezeul Atotputernic, care ține toate lucrurile și care face toate lucrurile. Dar acum, întrebarea este de a ști cum să devenim fii și fiice maturi ai lui Dumnezeu, care pot fi puși în această moștenire divină pentru a o stăpâni, căci numai în acest fel sunt toate lucrurile posibile. Domnul însuși a spus: „*Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede*”. Nu acela care crede după cum vrea, ci acela care crede așa cum spune

Scriptura. Doar o astfel de credință este ancorată în Dumnezeu cel viu. Aceasta este în legătură cu ceea ce Domnul spus: „*Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut*”. Înainte ca, prin credință să putem spune un anumit lucru, trebuie ca acesta să ne fie dat prin poruncă divină.

Toți slujitorii lui Dumnezeu au așteptat mult timp până la împlinirea lucrurilor pe care Domnul li le spusese. Atunci când acționau doar la porunca lui Dumnezeu, ei trăiau confirmarea cuvântului ce le fusese spus. Nu este cuvântul omului care trebuie confirmat, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a spus: „*Să fie lumină*”, apariția luminii a fost o confirmare directă a cuvântului Său. Când El a spus: „*Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță...*”, ș.a.m.d... s-a împlinit ca o confirmare a Cuvântului lui Dumnezeu. Când Domnul Isus a spus unui lepros: „*Da, vreau, fii curățit*”, atunci s-a împlinit. Când ceea ce a fost spus s-a împlinit, atunci a fost confirmarea Cuvântului.

Domnul a spus lui Moise: „*Când ceea ce va spune prorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Prorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el*” (Deut. 18:22). Nu este vorba ca cineva sau o adunare să fie confirmată, ci Cuvântul lui Dumnezeu să fie confirmat. În primul rând, trebuie să recunoaștem ce a promis Dumnezeu în Cuvântul Său și să știm ceea ce dorește El să facă acum. În acest timp, noi nu doar am citit Cuvântul scris, ci am auzit Cuvântul vorbit și noi trebuie să ajungem acolo unde Domnul își face de cunoscut voia Sa, acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu a fost pus pe sfeșnic (a fost rânduit corect). În Exod 25 ne este relatat cum chivotul legământului a fost construit și așezat la locul său. Apoi în versetele 21 și 22, Dumnezeu a spus lui Moise: „*... și în chivot să pui mărturia, pe care ți-o voi da. Acolo Mă voi întâlni cu tine; și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel*”. Mărturia (tablele legii) au fost puse în chivotul legământului; Domnul vorbea acolo unde Cuvântul Său

era păstrat. În acest loc El dădea porunci poporului Israel, care, după ce a fost scos din robie, a devenit proprietatea Sa pe deplin.

În același fel vedem adesea, de la începutul Noului Testament, că pretutindeni unde Cuvântul lui Dumnezeu a fost pus la locul cuvenit și dat mai departe într-un mod corect, Domnul s-a descoperit ca fiind Cel viu, Cel înviat din morți, confirmând Cuvântul care a fost predicat conform poruncii Sale. Asta o putem citi în Evrei 2:4: „...Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa”. În creștinismul de la început nu găsim predici intelectuale, nici vorbiri fără conținut (seci). Nu! Acolo au fost oameni umpluți cu Duhul Sfânt, care vorbeau în Numele Domnului și prin care Dumnezeu lucra într-un mod supranatural și aveau loc lucrări prin care Cuvântul era confirmat în multe feluri. La sfârșitul timpului de har, desăvârșirea Bisericii Domnului trebuie să se producă în mod asemănător. Trebuie ca, în timpul vestirii Cuvântului, Duhul lui Dumnezeu să poată să ne vorbească inimilor, astfel încât să știm ce să cerem apoi lui Dumnezeu în rugăciune. De aceea este scris în Marcu 11:24 „De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea”. Toate lucrurile trebuie să fie puse în ordine în Biserica lui Dumnezeu, fie că este vorba de vestirea Cuvântului, rugăciune sau orice am cere lui Dumnezeu în rugăciune. Este o credință dată de Dumnezeu, venită în urma vestiri Cuvântului și prin care Cuvântul este confirmat.

Când toate lucrurile vor veni la împlinire, atunci răscumpărării vor cânta: „*Mari și minunate sunt lucrările Tale, Împărate al neamurilor*” (Apoc15:3). Ne punem nădejdea numai în Domnul și știm că El își va duce lucrarea Sa la desăvârșire.

Din însărcinarea lui Dumnezeu, fratele Frank

Editorial

Fragmentele următoare sunt dintr-o predică a fratelui Frank la o întâlnire din Geneva în 28 august 1976.

„Credem din toată inima că revenirea Domnului Isus Hristos este foarte aproape și vrem să ne amintim că Biblia nu spune „fecioarele care **au cunoscut** timpul au fost răpite”, ci El spune fecioarelor: „...*cele ce erau gata au intrat cu El în odaia de nuntă*” (Matei 25:10). Nu cunoașterea ceasului exact al venirii Sale ne interesează, ci a fi gata în orice timp pentru acea zi măreață. Pentru acest scop, Tatăl nostru ceresc a trimis un Mesaj prin slujba fratelui nostru Branham. Noi trebuie să fim aduși înapoi la învățăturile originale ale Bisericii de la început; nu există deosebiri între mesajul ceasului și Cuvântul lui Dumnezeu descoperit și asta o credem din toată inima.

Scopul nostru aici nu este de a vorbi despre fratele Branham, ci de a vorbi despre Domnul Isus Hristos. El este Cel Dintâi și Cel de pe urmă, El este piatra de temelie și tot El este piatra de încheiere. Pentru a începe o construcție se pune piatra de temelie și totul se măsoară raportându-se la această piatră de temelie. Noi știm că Noul Ierusalim a fost construit în formă de piramidă și pentru acest fel de construcție, nu doar piatra de temelie este de o mare importanță, ci în aceeași măsură piatra de încheiere, spre care arată toate liniile construcției. Toate corecturile făcute pe parcursul zidirii sunt date în raport cu cele două pietre. Înțelegem, deci cât este de important ca atenția să ne fie ațintită la Isus Hristos, Același la sfârșit ca la început. Dacă El este Alfa, El este și Omega și trupul Său este zidit în concordanță deplină cu Cuvântul lui Dumnezeu, de la temelia credinței în Hristos până la împlinirea Cuvântului profetic care se referă la El.

Dacă îi dăm Domnului Isus locul cuvenit ca fiind Alfa și Omega în zidirea lui Dumnezeu, El ne va da de asemenea, locul cuvenit în Trupul lui Isus Hristos. Isus Hristos are cel dintâi loc în toate lucrurile în Biserica Dumnezeului celui Viu.

Pretutindeni unde mesajul timpului de sfârșit a ajuns, aceleași întrebări ne sunt adresate: „Cât timp ne-a mai rămas?”, „Ce este cu a șaptea pecete?”, „Ce sunt cele șapte tunete?” și altele. Noi știm că multe afirmații ale fratelui Branham au devenit subiect de discuție printre credincioși și se merge până la a crea separare între frații care au primit acest prețios mesaj al timpului de sfârșit. Iată de ce, amintim

adesea ce a spus fratele Branham însuși: „Întoarceți-vă la Cuvânt! Ceea ce spunem, trebuie să se regăsească în Cuvântul lui Dumnezeu”. Șiretenia dușmanului a fost întotdeauna de a pune accent pe unele afirmații ale adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu, pentru a-i îndepărta pe credincioși de Cuvântul lui Dumnezeu și de a-i determina să formeze grupuri scoțând în față „descoperirea lor”. Noi nu ne lăsăm cuprinși de alergarea după aceste „taine”, căci dacă Hristos este în noi, El este Alfa și Omega al tuturor tainelor lui Dumnezeu (Coloseni 1:24-29). Tatăl nostru vrea să rămânem în Cuvântul Său, și dacă ne rătăcim, El ne va aduce întotdeauna înapoi la Cuvântul Său și la Fiul său preaiubit în care și-a găsit toată plăcerea.

Astfel, iubiți frați și surori, oricare ar fi lucrurile pe care le-ți putea auzi în legătură cu diferite teme care nu zidesc Trupul lui Hristos, ci mai degrabă îl dezbină, nu le dați ascultare. În mod simplu stați tare pe piatra de temelie pusă o dată pentru totdeauna, apoi priviți la piatra de încheiere, care este pe punctul de a fi așezată și ocupați-vă poziția în Hristos, în Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu vă va conduce mai departe, până când, la sfârșit, să primiți această putere de la Dumnezeu. Ea va fi manifestată în trupurile noastre (prin noi) și lucrările lui Isus Hristos se vor împlini după cum spune Cuvântul profetic. Nu vă temeți! Doar credeți! Dumnezeu are modul Său de a lucra până la sfârșit. Nu este felul meu de a lucra sau felul vostru de a face ceva cu care să ieși în față. Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său ca să-l îplinească așa cum vrea El. El nu-și dă slava Sa altuia decât Fiului Său preaiubit și va dovedi că acest Nume este mai presus de orice nume și toată puterea Sa este și în mijlocul ucenicilor din ultimele zile la fel ca la cei din prima epocă a Bisericii. Acest lucru noi îl așteptăm. Dar pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie ca noi să ajungem în această poziție duhovnicească, în acest loc de închinare ales de Dumnezeu, în Hristos. Trebuie să fim una în învățătură, în fapte și în toate lucrurile. Trebuie să ne rugăm unii pentru alții, cerând Tatălui ceresc ajutorul Duhului Său, pentru ca în fiecare mădular al Trupului lui Isus Hristos, Numele Său să fie sfântit, ca Împărăția Sa să vină și voia Sa să se facă pe pământ precum este și în ceruri. Trebuie să ne iubim

unii pe alții, cu o dragoste adevărată venită de la Dumnezeu prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat. Toate lucrurile care produc dezbinări în Trupul lui Isus Hristos nu vin de la Dumnezeu.

Știm că Mesajul timpului de sfârșit este un mesaj de despărțire (de separare), însă o separare de necredință, separarea de învățăturile denominațiilor și de cele care umblă ici și colo. Înseamnă separarea de această lume, despărțirea de păcat și nu despărțirea unii de alții a ucenicilor lui Isus Hristos. Ne-am adunat sub același mesaj, cel trimis generației noastre, sub același Cuvânt al lui Dumnezeu, cel descoperit în această ultimă epocă a Bisericii și sub aceeași putere a lui Dumnezeu cea care a fost manifestată în slujba fratelui nostru Branham. Dar să nu ne mai irosim timpul. Nu este vorba de a fi de partea unui frate, ci a fi de partea lui Isus Hristos. Puneți-vă de partea Cuvântului lui Dumnezeu și rugați-vă simplu ca toți frații să slujească în unitate, având în vedere zidirea trupului lui Isus Hristos. Noi suntem una în Isus Hristos și eu cred din toată inima că dacă avem o slujbă de la Dumnezeu, ea poate fi împlinită având acest gând (al unității). Dacă sunt doi sau trei frați care au o slujbă a Cuvântului într-o adunare locală este suficient loc pentru ca fiecare să-și îndeplinească slujba. Frații nu trebuie să fie egoiști, gândind: „Dacă aș putea avea o biserică a mea, eu aș fi șeful. Aș face ce aș dori și nu aș avea nevoie să mă supun fraților și toți ar trebui să facă după cum vreau eu”. Fraților, dacă gândiți așa, voi n-ați primit în nici un fel o chemare de la Dumnezeu. Dacă nu vă gândiți la Trupul lui Hristos, dacă nu-l slujiți pe Dumnezeu în toate împrejurările, dacă nu vreți să-L slujiți până la supunerea voinței proprii, atunci nu este un mod corect de a-l sluji, nu aveți gândul lui Hristos.

Suntem într-o mare așteptare ca Dumnezeu să lucreze într-un mod puternic în viitorul apropiat. Dar înainte ca această putere să vină, trebuie să fim UNA în Isus Hristos. Nu trebuie să fim mult timp despărțiți. În ziua de Rusalii ei erau o inimă și un suflet. Ei nu discutau, ci se rugau. Și atunci chiar și locul unde se aflau s-a cutremurat prin puterea celui Atotputernic, pentru că ei erau una în Isus Hristos. Apoi, mâna Domnului s-a întins pentru ca să fie făcute semne mari și minuni, pentru că puterea lui Dumnezeu era în mijlocul lor.

Anul 1976 se apropie de sfârșit și anul „important” 1977 va începe în curând. Sunt oameni în acest timp pentru care 1977 va fi anul venirii lui Isus Hristos. Dar, dragi frați și surori, nu putem afirma asta. Putem doar să spunem că Isus Hristos va veni. Nu putem spune care va fi ziua și ceasul. Noi nu știm și pentru că nu o știm, trebuie să așteptăm până când acest moment va veni. Credem că anul 1977 va fi foarte important și fratele Branham a făcut anumite afirmații care trebuie să fie amintite. Când fratele Branham a vorbit despre cele șapte Epoci ale Bisericii, el s-a referit de trei ori la anul 1977 și a spus: „Eu nu o proorocesc, dar afirm că...”. A spus: „Pot să mă înșel cu un an, cu 20 sau cu 100 de ani, pentru că nimeni nu știe timpul ...”. Astfel, noi trebuie să luăm toate afirmațiile sale, să găsim echilibrul în Cuvântul lui Dumnezeu și să așteptăm până când Domnul va veni cu adevărat. Dar, în tot cazul, Domnul Isus Hristos are felul Său de a lucra cu poporul Său. Dumnezeu a avut întotdeauna felul Său de a lucra cu ai Săi și așa va fi până la sfârșit.

Fratele Branham a făcut declarații uimitoare. El spus: „Nici o democrație n-a durat mai mult de 200 de ani”, și vorbind de SUA, a spus: „Nici aceasta nu va dura mai mult”. Totuși, pe 4 iulie acest an, 1976, a fost sărbătorit bicentenarul acestei națiuni. Atunci, frații au publicat că nu mai există democrație în SUA, pentru că ultimii doi președinți nu au fost aleși, ci doar desemnați. Dar aceasta este o minciună, pentru că cei doi președinți desemnați au avut o perioadă de alegeri (au trecut printr-un proces electoral). Este doar o decizie democratică, pe care cei cu drept de vot o exercită periodic. Astfel, pentru că unii frați vor ca fratele Branham să fie găsit corect în toate afirmațiile sale, ei nu vor să spună ce conține Mesajul și sunt gata să spună o minciună, decât să spună adevărul. Totuși, așa cum este scris în Romani 3:4: *„Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși.....”*. Nu trebuie să ne îngrijorăm cu privire la fratele Branham și afirmațiile sale. Dacă el a vorbit ca prooroc al lui Dumnezeu, sub inspirația Duhului Sfânt, atunci Dumnezeu va avea grijă de acest Cuvânt. Dacă el a vorbit ca fratele Branham, el era un om ca toți ceilalți. Putem arăta numeroase afirmații ca cele de mai sus, dar

dacă aducem afirmațiile în Cuvântul lui Dumnezeu și dacă ne întoarcem la Isus Hristos, atunci suntem uniți unii cu alții pentru a forma un singur Trup al lui Isus Hristos și același Duh Sfânt ne unge pe toți. Nu rătăcim pe una sau pe alta din căi, ci noi păstrăm pacea lui Hristos, care este dătătorul și desăvârșitorul credinței noastre.

Nu putem spune: „Pentru că asta și asta nu s-au întâmplat, Domnul nu poate veni”. Nu știm când va fi revenirea lui Isus Hristos, dar eu știu că dacă voi mai trăi în ianuarie 1978, voi predica la fel ca astăzi. Totuși, eu nu o spun, fiind convins că Isus Hristos va veni. Să rămânem smeriți și să ne ridicăm ochii, căci răscumpărarea noastră se apropie. Dar eu nu spun că ea va veni *atunci* sau *atunci*; așteptați până când Domnul vine și atunci El ne va lua acolo sus.

Binecuvântați Numele Lui cel sfânt! AMIN!